

Kerecseny

A PORNAK ADJ VISSZA!

Szörnyü rémkép üldöz, gyötör
S mardos kínos, vad éjjeken:
Vajjon itt kell, idegenben
Elpusztulnom majd énnekem?

Hideg, rideg Mennybolt alatt,
— Ahol e bús strófát írom —
Kietlen föld sivár mélyén
Ássák-e meg koldus sírom?

Bajor erdők zord fenyeve,
A szívtelen nagy sváb határ,
Baden, meg Pfalz csak gyászmeze,
Mint halottas komor batár.

Nem akarok meghalni ittl!
A levegő is idegen —
Nem simogat csöndes éjjel
S nem perzsel a nap melegen...

Nem! Ne engedd, én Istenem!
Ne büntess hát már ennyire —
Dunántúl adj kis sirt nekem,
Ne üzd porom ily' messzire!

Ott ismerős minden bokor,
Testvér is a jó, drága hant:
Nyugton tudnék ott pihenni
S megcsendülne újra — a lant.

Az álmaim felkelnének;
Való lenne minden dalom —
Lágy-hűs szellő csókol arra;
Edes ottan — a sirhalom...

Álmodni mily' szép is otthon
A megszentelt ősrög ölén!
Csábos virág illat-özön
Kereng ott a hajnal ködén —

Selyem paplan nálunk a föld
S hattyúpehely dunna-puha —
— Be szépen is zúghat fölé
Az ítélő vég-harsona!

Adj vissza a Pornak engem;
Honnan vettél, jó Istenem:
Dunántúlnak szent földiben
Jelölj ki sírt, jelölj nekem...

De ha bölcsen úgy találád:
Nem érdemlek magyar rögöt
S érte vágyó sóvár szemem
Idegenben majd befödöd:

Akkor magas, nagy Istenem,
Villámmal üld meg végtorom
És szórd szét e bűnös földön
Hazátlan, árva porom...

— Hogy ott legyek minden nép közt;
Mérgezve fát, szívet, rügyet;
Atkot szórva házán, ágyán:
Mert elhagyták veszni, gyáván
A legszentebb magyar Ügyet!

Kerecseny János

